

РОЗДІЛ 1 Бентежа

Інколи мене бентежить, що всі найкращі бізнеси вже започаткували інші люди. У мене є ідеї, які гарно звучать у моїй голові, але в реальному житті вони приносять мені лише неприємності. Можливо, я таки не створена для того, щоб бути підприємцею, тож мені слід стати захисницею доквілля, адже всі діти в моєму класі хочуть стати захисниками доквілля, коли виростуть.

Зазвичай коли я бентежуся, що відмовляюся від мрії, то це тому, що мене охопила хандра. Мій дідусь казав, що хандра — це коли в тебе поганий настрій і ти

дозволяєш кожній дрібниці тебе засмучувати, від чого стає тільки гірше. Також він казав, що хандра може бути заравною.

УВАГА! Перед тим як читати далі, пообіцяй, що не будеш на мене сердитись, якщо заразишся від мене хандрою.

Я рада, що ти читаєш далі. Хоча я не думаю, що свою хандру я підхопила від когось. Усе почалося сьогодні вранці, коли ми одинадцятий день поспіль їли на сніданок нерозпродану піцу з маминого фургончика «Терезарія». Якщо ти не знаєш, що таке піца на сніданок, то це коли твоя мама кладе смажене яйце на шматок піци й каже: «Сніданок готовий!». Тобі доводилося казати батькам, що не хочеш їсти їхню їжу? У моєму домі це відбувається приблизно так.

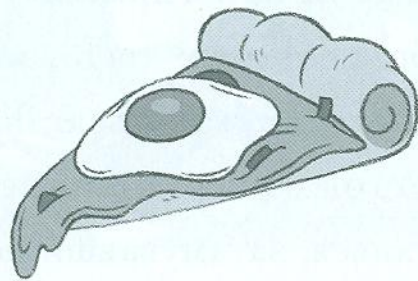
Я: Смакує так, ніби це щось заборонене.

Мама: Це корисно для тебе, спробуй!

Я: Але мені не хочеться їсти *[вставити свій варіант жирної несмачної страви]*.

Мама: Це не ресторан, їж що дають.

Я: *[Їм жирну несмачну страву, від якої я геть не в захваті]*.

Але сьогодні вранці справи пішли геть кепсько, бо я відмовилась їсти мамину піцу з яйцями. Саме тоді я зрозуміла, що настала хандра, і почала

бентежитися щодо нової бізнес-ідеї. Мама Фібі так на мене розсердилася, що подзвонила мамі Терезі на роботу, аби та мені щось сказала. Та, схоже, це був невдалий момент для дзвінка, бо саме тоді чийсь пес ухопив усю мамину пепероні й утік! Тож мама Тереза сказала, що в неї немає часу на розмови зі мною. Тоді мами погиркалися.

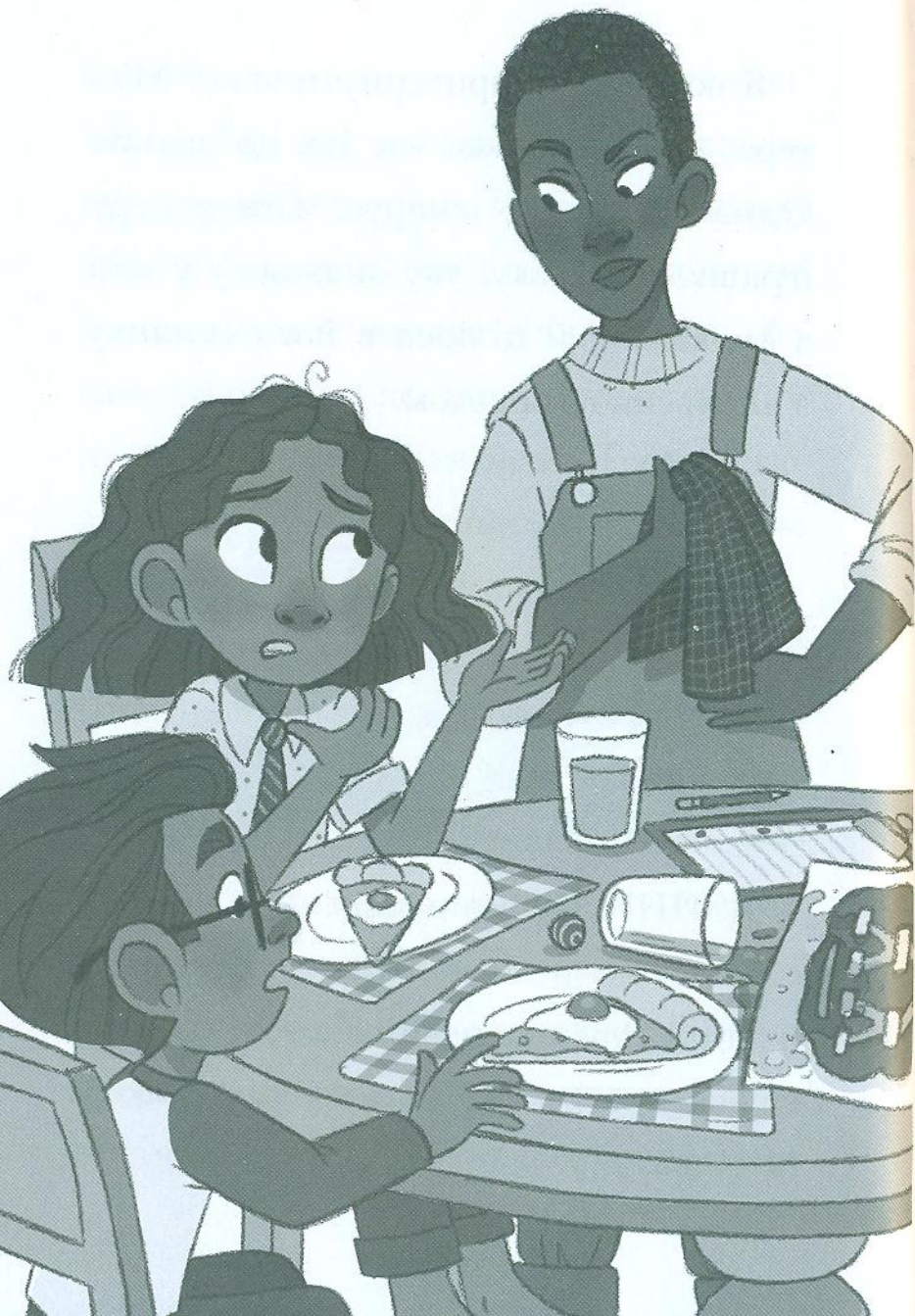
Мій брат, Містер, терпіти не може, коли наші мами сваряться. Він просто сидів за столом, нерухомий, як статуя, і прислухався, затамувавши подих.

Коли мама поклала слухавку, Містер сидів набурмосений. Пам'ятаєш, я казала, що хандра — це заразно? Думаю, спершу її підхопила від мене мама Фібі, потім мама Тереза і, зрештою, Містер.

Я намагаюся привернути увагу Містера, бо вже майже час іти до школи. Однак він мене ігнорує. Тож я беру іграшкову кульку, яку знаходжу у вазі з фруктами, й цілюся в його склянку з апельсиновим соком.

ДЗИНЬ! Прямо в ціль! Але за мить стається немислиме. Склянка хитається й падає. Апельсиновий сік тече на стіл, на всю нашу піцу і на домашню роботу Містера.

— Ти все зіпсувала! — кричить Містер, тримаючи в руках свій проект з родинним деревом, який тепер повністю намок.

— Може, тепер це буде апельсинове дерево? — кажу я, намагаючись підняти йому настрій. Б'юсь об заклад, ти знаєш, що це не допомогло.

— **ВЕНЗДЕЙ ВІЛСОН!** — мама зірвалася на крик. — Більше ні слова! Доїдай сніданок і бігом до школи!

Вона кидає мені ганчірку, щоб я прибрала весь цей безлад, і не попрощавшись прямує до своєї художньої студії. Треба було просто з'їсти піцу на сніданок, а тепер усі на мене розсердилися, і я однаково мушу її з'їсти. День почався кепсько...